

СЛОНЪТЪ — СПАСИТЕЛЪ

(Продължение от стр. 1)

валъ. Жегата била непоносима, когато безстрашният ловецъ спрълъ за отмора въ едно малко селище. Скоро следъ пристигането му, между чернокожитъ настъпило необикновено смущение и лицата имъ се сковали отъ уплаха. Тъ посочили на ловеца и той видълъ въ далечината на въздуха чудна фата-моргана-миражи на грамадни човѣшки фигури, коне и други животни. Чернокожитъ го посъветвали да не продължава по-нататкъ пжтуването си, защото фата-моргана предвещавала, че скоро цѣлата степъ ще се запали, поради голѣмата горещина.

Ловецътъ се отнесълъ съ насмѣшка къмъ съветитъ и предупрежденията и, като се отморилъ, продължилъ пжтя си изъ степята. Тишината въ нея била толкова необикновена, че навѣвала страхъ. Ловецътъ забелязалъ, че всички животни сж много изплашени и като че ли търсятъ мѣсто да се скриятъ, но страстятъ къмъ лова го карала да продължи пжтя си нататкъ.

Неочаквано, слонътъ спрълъ, вдигналъ високо нагоре хобота си и станалъ много неспокоенъ. Следъ това бързо се обърналъ назадъ и побѣгналъ съ всички сили.

— Маца, стой! — викалъ не-престанно обезпокоениятъ ловецъ и напразно се опитвалъ да спре разтревоженото животно и да го върне назадъ. Уплашеното животно бѣгало толкова бързо, че ловецътъ едва се задържалъ да не падне отъ гърба му. Маца за първи пжтъ билъ непослушенъ и бѣгалъ като подивѣлъ.

Ловецътъ билъ много учуденъ и никакъ не можалъ да си обясни защо Маца върши това, още повече, че не можалъ да забележи никаква причина за това държане на слона, който нищо не могло да успокои.

Азъ съмъ българче

Азъ съмъ българче и силна майка мене е родила.
Съ хубости, блага — обилна е родината ми мила.

Азъ съмъ българче, обичамъ наштѣ планини зелени,
българинъ да се наричамъ първа радостъ е за мене.

Азъ съмъ българче, свободно, въ край свободенъ азъ живѣя,
всичко българско и родно любя, тача и милѣя.

Азъ съмъ българче и растна въ дни велики, въ славно време.
Синъ съмъ на земя прекрасна, синъ съмъ на юнашко племе.

Иванъ Вазовъ

Следъ малко, обаче, като се обърналъ и послушалъ, ловецътъ дочулъ нѣкакъвъ особенъ далеченъ тънежъ, който иделъ откъмъ мѣстото, отгдето побѣгналъ слонътъ. Скоро забелязалъ и грамадна огнена стена, която бързо се приближавала къмъ него. Едва сега ловецътъ разбралъ, кое накарало слонътъ да се уплаши и да хукне да бѣга назадъ. Тревата на степята била съвсемъ изсѣхнала отъ голѣмата горещина, подпалила се и силниятъ вѣтъръ понесълъ съ голѣма бързина пожара къмъ ловеца.

Като тичалъ така нѣколко километра, слонътъ спрълъ и пакъ дигналъ хобота си нагоре. Тогава ловецътъ забелязалъ, че пожарътъ ги обкръжава и откъмъ западъ. Забелязалъ това и Маца и започналъ да тича къмъ северъ. Следъ малко, огньтъ ги обхваналъ и откъмъ северъ. Слонътъ пакъ спрълъ, огледалъ се и веднага започналъ да тича по нова посока.

Ловецътъ разбралъ, че положението става безнадеждно, и че само слонътъ би могълъ да го спаси съ своята съобразителностъ и вроденъ усѣтъ, и затова го оставилъ на пълна свобода да се движи натамъ, накѣдето самъ той намѣри за добре. При все това, ловецътъ скоро изгубилъ и последната надежда, че ще могатъ да се спасятъ, защото пламъцитъ ги обградили отъ всички страни. Само Маца още не губѣлъ надежда и не се отчайвалъ. Той затичалъ още по-бързо къмъ една височинка, скрита между висока трева и хрусталаци, които пречели на ловеца да я забележи отдалеч. Слонътъ се отправилъ къмъ нея, защото чувствувалъ, че само на тая гола и скалиста височинка може да се намѣри единственото спасение отъ страшната огнена стихия.

И, наистина, слонътъ не се излѣгалъ. Той се покачилъ на върха на височинката. Огньтъ бушувалъ отъ всички страни, но Маца вече не проявявалъ никакъвъ страхъ, а чакалъ спокойно. Макаръ, че горещината едва се понасяла, слонътъ, навѣрно, добре разбиралъ, че огньтъ не може да обхване и скалата, и да ги изгори.

Гледката наоколо била страхотна. Предъ очитъ на ловеца, задавени отъ димъ, безпомощно загивали въ пламъцитъ на пожара много лъвове, хиени, зебри, жирафи и други животни, които никѣде не могли да намѣрятъ спасение. Само слонътъ стоялъ неподвиженъ на мѣстото си презъ всичкото време и безропотно чакалъ. За щастие, вечерята завалѣлъ пороенъ дѣждъ надъ пламналата степъ, и пожарътъ билъ угасенъ.

Едва тогава слонътъ слѣзълъ безъ подканяне отъ височинката, и ловецътъ се прибралъ въ лагера си. Така умниятъ слонъ Маца спасилъ отъ явна смъртъ и себе си, и господаря си.

Петъръ Осоговецъ

Когато молекулитъ се пързаятъ. . .

Опредѣлена частъ въ една машина, която играе важна роля, върѣки че е направена отъ най-доброкачествена стомана се счупва. Постава се втора, но и тя се счупва и то на сжщото мѣсто, на което се е счупила първата частъ. Ученитъ искатъ да знаятъ, коя е причината. Германски учени сж наблюдавали съ помощта на жкси рентгенови вълни тази машинна частъ презъ време на работата и е било установено, че най-малкитъ частици на стоманата — молекулитъ се плъзватъ на това мѣсто, следствие на което се получава и счупването. Ученитъ германски физици е трѣбвало да намѣрятъ друга материя, която да заздрави и спои молекулитъ, служейки въ случая като спирачки на молекулитъ, да не могатъ да се пързаятъ. И действително, на германскитъ учени се е отдало да изнамѣрятъ този суровъ продуктъ, който станалъ причина да се получатъ удивляващи резултати въ това направление. Машинната частъ е престанала да се чупи вече на това мѣсто.

Шестъ километра електрически проводници въ единъ самолетъ

Съ усъвършенствуването на самолетното изкуство се усложнява и става все по-голѣма и електрическата инсталация на различнитъ проводници свързващи моторитъ съ перката и управлението съ моторитъ. Но не сж само тѣзи инсталациитъ на единъ модеренъ самолетъ, — тѣ сж още много. Модерната германска машина на самолета „Юнкерсъ 88“ съдърѣа 700 уреда, които се свързватъ помежду си съ електрически проводници. Жицитъ, които свързватъ различнитъ инсталации, иматъ дължина 6 километра и тежина 500 кгр.

Всѣко дете може да стане богато, като си набави **Ржководство по филателия**, срещу 20 лв. чисти пощенски или гербови марки отъ адресъ: Ц. Ц. Тодоровъ, ул. Аксаковъ, 50 — София.